

Ani vlastně moc nevíme, jak za tohle poděkovat. A tak s bázní a chvěním prosíme,
bud' tu s námi.

Amen.

ČTENÍ PÍSMO SVATÉHO: Ž 65,1-9 JANA

PÍSEŇ: NEZ 289 Tebe, Bože, chválíme

(4 sloky)

KÁZÁNÍ

Základ dnešního kázání je zapsán v Mt 8,23-27.

Ježíš stál na břehu. Na pevné půdě, obklopen zástupy. A pak vstoupil na loď. Vykročil. Vstoupil na loď a někteří ho následují. Ježíš přišel do tohoto světa. Vstoupil tím do našich lidských životů, do naší přítomnosti, do našeho prožívání. Vstoupil do našeho přemýšlení a doufání, do světa bez důkazů. Do našich jistot. Do našich nejistot.

Vstoupil do našeho lidského bytí s jeho strachy, nadějemi, bolestmi, radostmi, vrtkavostí i pády. Vstoupil na loď a někteří ho následují. Nehrnou se za ním bezmyšlenkovitě a náhodně. Za Ježíšem nelze jít jen jako. Netečně a nezměněn.

Ježíš nás k následování zve. A pozvaný ho může vyslyšet a přidat se k němu. Nastoupením na loď se posluchač mění v učedníka. Stát se Ježíšovým učedníkem, to totiž potřebuje změnu. Zvednout se a jít. Zvednout se ze zaběhaných jistot a překročit hranici důkazů a racionality. A být připraven vyplout. Do nejistoty. V očekávání a důvěře.

Víra s sebou nese otevřenost novým výhledům. Důvěru. Touhu po změně. Po novém a novém prožívání. Nezkysnout a nevyšumět v klidně zaběhlém přemýšlení a žití. Nakolik jsme ochotní přemýšlet o své víře nově a jinak? Nakolik jsme ochotní nově promýšlet své postoje, svou lety naskládanou formu uvažování? Nakolik jsme ochotni někam se ve víře, v životě pohnout? Nakolik jsme ochotni vykročit? Vystoupit ze zaběhnutých jistot s sebou přináší situace nenaučené, dosud neprožité.

Ježíš zve k cestě v jeho blízkosti a přítomnosti. A tahle víra s sebou nese zaslíbení naděje

KÁZÁNÍ NAPSALA
MARTA ŽÍDKOVÁ

ŠKOLNÍ KAPLANKA
EVANGELICKÉ AKADEMIE BRNO.

a nový rozměr života. Hodně o to stojíme. Hodně si to přejeme. Někdy toho ve víře hodně chceme. Hodně očekáváme. Ve víře kovaní. Utužení. Pevní. V tom nejlepším slova smyslu.

Víra nás nese. Podepírá. Pomáhá. Směřuje a formuje. Priority jsou jasně dány a my nekolísáme a nepochybujeme. Dokud... dokud s námi život nezacloumá. Do našich lidských životů vstupují chvíle, kdy se země zachvěje pod nohama. Kdy máme pocit, že nám puká základ pevných jistot, na kterých jsme dosud stáli. Do lidských životů vstupují chvíle, kdy nám puká srdce. Bolestí, smutkem, ztrátou, strachem. Když se život otřese, hroutí se všechno, co stálo domněle pevně.

O co se opřít, když se všechno kolem třese? Když se strachem klepou kolena? Když se kvůli vyčerpání a bolesti už nedostává síla? Když nám do mysli vstupuje čím dál silněji beznaděj, úzkost, obavy? Jak ustát víru tváří v tvář mocichtivým vůdcům, lidské tuposti, nenávisti a násilí? Jak ustát víru tváří v tvář smrti? Jak ustát víru tváří v tvář tomu, co nás obklopuje? Ztrátám. Otázkám. Změnám. Nejistotám.

Kde je církev? K čemu? Kde je její místo ve světě? Kde hledat smysl křesťanského společenství? Jak má církev existovat, aby byla smysluplná, přínosná, nosná? Kde a jak hledat její směřování?

Kde stojíme my? Proč se děje to, co nám zasáhlo život? K čemu? Co se od nás čeká ve chvílích, kdy to, co bylo dosud jisté a pevné, už jisté a pevné není?

A loď mizí ve vlnách. Zachraň nás! Spas nás! Vytrhni nás z moci toho, čeho se lekáme! Z čeho máme strach. Prosíme, postav se mezi nás a to, co nás leká, co nás děsí. Loď mizí ve vlnách. I ti zkušenější a znalí propadají panice a zmatkují. I ti, co tolik chtěli, tolik dosud slyšeli, tolik od Ježíše čerpali, i ti pochybují. Bojí se. Lekají. A loď mizí ve vlnách.

Kříž na Golgotě a tma páteční noci. Osamělost, nejistota a strach nabírají obludných rozměrů.

(50215)

A on spí. Ten pocit, že se Ježíše nedá dovolat. Chvilé, kdy nerozumíme. Jsme v životě nechaní napospas tomu, co s námi lomcuje.

Ježíš spí. Ve vlnách. V bouři. Spí, jako by ho do vody hodil. Spí. V situaci, kdy se naše dosavadní jistoty otrásají v základech, kdy není možné bez pomoci najít rovnováhu, tehdy zbývá jediné. Pane... Modlitba. Modlitba plná touhy po záchraně. Modlitba plná touhy po pokoji. Modlitba plná touhy po pomoci, po životě. Pane, zachraň nás. Pane, pomoz. Pane, neopouštěj nás. Pane, ozvi se, promluv. Pane, bez tebe zahyneme... Zůstaň s námi, Pane...

Ježíše neprobudí ani síla vln, ani hukot moře, ani voda na palubě. Ježíše probudí *modlitba*. Ježíš zval k následování. V důvěře ho učedníci doprovázeli. V důvěře jsme vykročili. A teď je potřeba vzít Ježíše za slovo. S vírou se k němu obracet, volat, budit ho. Pane, pomoz, jinak zahyneme! O životě, o budoucnosti, o naději se rozhoduje v Ježíšově blízkosti. A Ježíš se probouzí.

Ještě chvíli však budou živly řádit. Ještě moře a vlny burcují a zdá se, že všechno půjde ke dnu. Ještě si Ježíš potřebuje promluvit o tom, jak na tom vlastně jsme s naší vírou. *Proč jste tak ustrašení? Vy malověrní.*

Probudili ho. S prosbou o pomoc. V tom problém není. Ježíš neočekává, že všechny situace zvládneme. Že si se vším poradíme. Už to je výkon – zoufalá modlitba s vírou, že s Ježíšem to snad lze zvládnout. Malá víra se dokáže spoléhat na to, že s Ježíšem neztroskotáme. Už malá víra stačí. Velká víra se nebojí s Ježíšem ztroskotat... Na tak velkou víru si Ježíš ještě počká.

A je vzácná.

Tohle ještě nemůžou pochopit. Cestou do Jeruzaléma se o to Ježíš pokusí. Bude vysvětlovat.

Ale ani v Jeruzalémě to nebudou ještě chápat. Páteční temnota a tíha Ježíšova hrobu zalehnou poslední naděje. „*Proč jste tak ustrašení?*“ Ježíš si nebere servítky. Proč jste tak

zbabělí? Ve chvílích, kdy dojde na lámání chleba, když jde opravdu do tuhého a tříbí se charaktery, tehdy je toho na vás příliš? Tak se tolik neklepejte... Jsem tu s vámi. A utiší moře. A utiší vlny. A nastane velké ticho. Ne ticho před bouří. Nastane ticho po bouři. Uklidňující. Po velké bouři a malé víře nastává velké ticho.

Uklidnění. Rovná hladina. Pokoj. Vyrovnaný dech a klidné myšlenky. Jako by tady to samotné uklidnění žvlů stálo schválně v pozadí. Nedělá se z toho hlavní téma, hlavní div. Mnohem větší uklidnění Ježíš způsobil samotným učedníkům. To Ježíš uklidňuje rozjitřené nitro. Vystrašenou duši. Rozklepané, vyděšené bytí. Ježíš přináší pokoj do nepokoje. Přináší pokoj do bolesti, pochyb a strachu.

„A lidé užasli a říkali: „Kdo to jen je, že ho poslouchají větry a moře?““ Kdo to jen je?

Úžas. Pokora. Jako by celé stvoření stálo v němém úžasu. Stojíme a ptáme se: Kdo to jen je? Kdo to je, že ho poslouchají větry a moře? Kdo to jen je, že odpouští hříchy? Kdo to jen je, že nás snese takové, jací jsme? Kdo to jen je, že snese na svém světě církev, se všemi jejími chybami, přehmaty, manipulacemi? Kdo to jen je, že vrací důstojnost odvrženým, pozornost opomenutým, naději zoufalým? Kdo to jen je? Kam až sahají jeho možnosti? Co všechno má ve svých rukou? Co všechno má ve své moci? Kdo to jen je, že porazil i smrt a otevřel nové výhledy?

Kdo to jen je? Ten, co za nás umřel na kříži? Ten slavný vítěz, co i za nás bojoval? A podíl na vzkříšení nám z milosti své dal...